

МИЛОСАВА ЖИВКОВИЋ, ГЛАВНА МЕДИЦИНСКА СЕСТРА ВОЈНЕ БОЛНИЦЕ НИШ

Много је примера када су Мила и њене колеге из Војне болнице у Нишу на делу показали не само стручност, већ и племенитост. Посебно је поносна на ратне дане из 1998. године, када чланови њеног хируршког тима нису штедели себе и када су чинили све да прве интервенције, које су најчешће пресудне за живот рањеника, буду што брже и професионалније. Заједнички су успели да спасу многе животе, али се с тугом сећа и тренутака када су били немоћни да било шта учине.

РАТНА ИНСТРУМЕНТАРКА

Г лавна медицинска сестра Војне болнице Ниш Милосава Живковић могла би о свом професионалном животу написати роман само на основу догађаја који су се збили током тридесетогодишње каријере. Тренутак када се одлази у пензију прилика је да се подсети на прошле дане. Каже, опет би се определила за сестрински позив, јер је то њен живот.

– Искрене емоције унела сам у све оно што ми се догађало, било је трагичних тренутака, а сваки је оставио трага на мени – прича нам Милосава.

Посвећеност позиву

Детињство и школовање у родној Великој Плани, а потом и у средњој медицинској школи у Прокупљу прошло јој је, како тврди, за трен, а 1980. године, као деветнаесто-годишња девојка дошла је у Београд и запослила се прво у Клиничко-болничком центру „Звездара“, а потом у Дому здравља „Гоце Делчев“ на Новом Београду.

Судбина је удесила да се после неколико година заљуби у поручника Славољуба Живковића, са њим оде у

Љубљану, где је почела да ради у Војној болници „Мосте“, на одељењу за хируршке болести. После седам година, 1990. вратила се у Србију и добила посао на Одељењу за хируршке болести Војне болнице Ниш. Уз рад је завршила и Високу медицинску школу у Београду, а од 2012. године у нишкој војној болници обавља одговорну дужност главне медицинске сестре.

Иза Милосаве Живковић је 20 година рада као инструментарке у хируршкој сали и стотине операција. Познато је да основни хируршки тим чине хирург, анестезиолог, анестетичар, инструментар и асистент, који тесно сарађују, јер, ако једна карика у тиму није добра, операција не може да се изведе. Улога инструментара је значајна не само током операције, већ и пре, када се припремају потребни материјали, а и после интервенције када сестра мора да среди инструменте за следећу операцију. С љубављу прича о хирургији, операционој сали и успешним медицинским захватима.

– Стрес је исти код сваке операције, била она мала или велика. Увек морамо бити посвећени послу и водити рачуна да неко од нас случајно не нашкоди пацијенту, а

на нашим лицима никад не сме да се види да ли можда имамо и неке приватне проблеме – прича Мила.

Медицинске сестре не полагају Хипократову заклетву попут лекара, али њихов рад, такође, подразумева помагање људима када им је најтеже. Оне су мостови између лекара и пацијената, а у свом раду морају исказати много хуманости, стрпљења, речју посвећености. Мила наглашава да се напоран посао, дежурства и стресне ситуације забо-

штују у мировним мисијама. Милосава је у пет наврата, по месец дана, боравила на Косову и Метохији 1998. године, у време када су се на том простору водили оружани сукоби. Подаци говоре да је хируршки тим Војне болнице Ниш, смештен у амбуланти касарне у Ђаковици, хируршки обрадио на стотине рањеника и повређених официра и војника.

После се вратила у операциони блок, али је искуства ратне инструментарке преносила на млађе. Дужност главне медицинске сестре у Војној болници Ниш за њу је представљао изазов више. Њена професионална свакодневица била је брига о медицинским сестрама свих одељења, те сарадња с цивилним здравственим институцијама, као и заједничко деловање с тимовима за интрахоспиталне инфекције или контролу хране и воде.

Још током рада у хируршком тиму научила је колико су међуљудски односи у колективу и поверење међу колегама важни. Добар и коректан однос, спремност да са колегама подели и њихове личне проблеме, разуме их и посаветује, донело је Мили много пријатељства. Једно од њих јесте и са Милом Недељковић, референтом за односе с јавношћу Војне болнице, са којом већ шест година „дели“ канцеларију.

Мила ће, док читате ове редове, можда већ бити

у пензији, заслуженом одмору од дугогодишњих обавеза. Верује да ће се више него до сада посветити себи, боравку у природи, унуку Лазару и унуци Хелени, који то с нестрпљењем очекују, поготово бакино обећање да ће им поклонити све награде, похвале и медаље добијене током каријере.

Позив медицинске сестре за Милосаву Живковић био је и остао више од посла – начин живота. Такав став пренела је и на своје синове, лекаре. Очекује да ће је на дужности главне сестре наследити добра и карактерна особа, посвећена медицинској струци и пацијентима, који ведрину и осмех на Мицином лицу, одреда кажу, неће заборавити. ■

Зоран МИЛАДИНОВИЋ

Пуковник др Јовица Станојковић ујравник ВБ Ниш и Милосава Живковић

раве када им пацијент упуту захвалан поглед, осмехне се и стисне руку.

– Довезу пацијента на колицима, а онда га, после успешног лечења, гледамо како одлази здрав и на ногама – каже сестра Мила и додаје да тај осећај нема цену и да у том тренутку схватимо величину посла којим се бавимо.

Изазови професије

Милосава је радила и у цивилном и у војном здравству, и сматра да посао у војној средини доноси додатна ангажовања и изазове. У таквом амбијенту лекари и медицинске сестре оспособљавају се и за обављање здравствених активности у рату, а неретко добијају и задатке да уче-